

Zac Poonen: Alázatos élet

Amikor az ember a teremtés csodáit szemléli, megláthatja Isten dicsőségét (Zsolt. 19,1). Milliárdnyi csillag található a világegyetemben, a távolságokat pedig millió fényévekben mérik. A mindenség oly nagy és oly tágas, hogy az emberi értelem fel sem foghatja.

Ugyanakkor ennek az óriási Univerzumnak minden darabja atomokból tevődik össze, amik olyan kicsik, hogy az emberi szem nem képes észrevenni, és ezekben ismét elektronok százai keringenek.

Milyen nagy a mi Istenünk!

De Krisztus tanítványai számára Isten nagysága nem csak az Univerzum csodáiból látható meg, hanem sokkal inkább abban az alázatban, amely Isten Fiát arra indította, hogy önmagát megüresítse, a mi hústestünkben jöjjön el, hasonlónak legyen az elesett emberhez, és megváltson bennünket.

„az Ige (hús)testté lett és itt sátorozott közöttünk és szemléltük dicsőségét”, mondja Ján. 1,14. Ehhez még hozzátehetjük: Oly dicsőségét, mely a teremtés dicsőségét messze felülmúlja.

A Menny nagy Királya eljött hozzánk, emberekhez, és hozzánk hasonlóan emberi testben lakott. Nem felemelkedett, hanem igazi alázatban, mindenben hasonlónak tette magát hozzánk (Zsid. 2,17).

Az Úr Jézus dicsőségét még jobban meglátjuk az Ő alázatában, mint azokban a csodákban, amiket tett. Az Ő alázatának a dicsősége az, amit számunkra elsőként akar megmutatni a Szent Szellem. És mindenekelőtt ezen a területen kell Jézus lábnyomaiban járnunk.

Mielőtt Jézus – mint ember – ezt a tiszta és szeretettel teljes életet élte a Földön, megalázta magát. Ez volt az első lépés. Ez legyen nálunk is az első lépés.

Jóval előbb, mint ahogy Jézus a Földre jött, volt egy Isten által teremtett kerub, tökéletes bölcsességben és szépségben, akit Isten az angyalvilág fejévé tett. De a büszkeség megfogta, és nem elégedett meg a maga részével, megpróbált Isten fölé emelkedni (Ez. 28,12-19; Ész. 14,12-15). E büszkeség által behozta Isten teremtésébe a bűnt, és Isten levette a Mennyből, és Sátáná lett. A büszkeség tehát a bűnnek és az Univerzumban található rossznak a gyökere.

Ádám is megfertőződött ettől az engedetlenségtől, és Ádám minden gyermeke most már ezzel a „fertőzéssel” születik.

Azért, hogy az embert ebből az állapotból megszabadítsa, alázta meg magát Jézus. Ahogy a bűn eredete a Sátán büszkeségében volt, úgy a mi megváltásunk eredete pedig Jézus alázatában van. Csak annyi részünk van Jézus gondolkodásmódjából, amennyi részünk van az Ő alázatából – nem több. Ez a csalhatatlan mércéje a Jézust kiábrázoló szellemi növekedésnek.

Jézusnak a Menny dicsőségéből a Földre lejövése, az Ő alázatának a csodálatos kinyilvánítója. A továbbiakban pedig az is írva van róla, hogy emberként is megalázta magát (Fil. 2,8). „Testvéreikhez mindenben hasonlóan” (Zsid. 2,17) foglalta el, mint az összes többi ember, a helyét Isten előtt.

Andrew Murray ezt írja: „Minden ember fő törekvésének és legfőbb céljának annak kellene lenni – ami egyszerre mind egyetlen boldogsága és beteljesedése most és az örökkévalóságban –, hogy önmagát üres edényként mutassa be, ajánlja fel Istennek, úgy hogy Isten lakhasson benne, és az Ő ereje és jósága nyilvánulhasson meg. Az alázat nem olyan valami, amit mi hozunk Istennek, vagy amit Ő ad nekünk. Ez teljes semmiségünknek a tudata, hogy Isten minden legyen.”

Ez az a hely, állapot, amelyet Jézus elfoglalt, amikor a Földre jött. Megalázta magát (Fil. 2,8).

A világi nagyságot és dicsőséget az ember pozíciója, gazdagsága, fizetése, képesítése, családi állapota, stb. alapján határozzák meg. Mennyire más Isten dicsősége, amit Jézusban láthatunk!

Jézus volt az egyetlen, akinek lehetősége volt, hogy maga válassza ki, hogy melyik családba szülessen. És mit választott? Nem befolyásos, gazdag családot, hanem egy egyszerű ács családot egy Názáret nevű helységben (amiről azt mondták az emberek: „Mi jó származhat Názáretből!” (Ján. 1,46). Jézus azt is kiválaszthatta, milyen körülmények között szülessen meg. És mit választott? Egy jászolt az istállóban!

Olyanná lett, aki mindenki alatt van, hogy mindenki szolgálja lehessen. Csak az tud felfelé emelni, aki a többiek alatt van.

A Szent Szellem átváltoztat bennünket elménk megújulása által (Róma 12,2), úgyannyira, hogy Krisztushoz hasonló alázatunk lehet. Csak ha valóban kisebbek és magunkat alacsonyabbra helyezők vagyunk a magunk felől való gondolatokban és érületben, becsülhetünk másokat magunknál többre, és tekinthetjük magunkat a legkisebbnek a szentek között (Ef. 3,8).

Jézusnál így volt. Olyan embernek tekintette magát, akinek hiányzik az Atya. Ezért volt meglátható rajta keresztül az Atya dicsősége a maga teljességében. Mivel ezt az Atyjától üres állapotot elfogadta, azért tudta Ő örömmel alárendelni magát mindig annak, amit az Atya az ő élete számára elrendelt. Teljes szívéből engedelmeskedett az Atya minden útmutatásának. „Megalázta magát, és engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszthalálig (Fil. 2,8). Az Isten iránti teljes engedelmisség a félreismerhetetlen jele a valódi alázatnak. Nincs tisztább bizonyíték, mint ez.

Hány évig alárendelte magát Jézus tökéletlen nevelőapjának és anyjának – mert ez volt az Atya akarata! Közben tudta, hogy Ő sokkal több, mint József volt és Mária – más, mint ők – büntelen. Mégis alárendelte magát nekik.

Az embernek nehezebb esik, magát alárendelni olyannak, akit jóval meghalad intellektuálisan és szellemileg. De ahol őszinte alázat van, ott ez nem probléma. Aki magát valóban semminek tekinti, annak nem okoz nehézséget alárendelnie magát annak, akit Isten föléje rendel.

Jézusnak nem volt feltűnő foglalkozása, ács volt. És amikor megkezdte nyilvános szolgálatát, nem volt címe. Nem hívták „Jézus pásztornak”, vagy „Főtisztelendő Dr. Jézusnak”, vagy hasonlóknak. Nem törekedett címre, vagy kiemelt pozícióra, amely őt egyéb emberek fölé emeli.

Amikor egyszer a köréje sereglő sokaság királyává akarta tenni, visszavonult közülük (Ján. 6,15). Csak „Emberfiaként” akart ismertté lenni. Nem érdekelte az emberi megtisztelés. Csakis az számított neki, hogy az Atya meg legyen elégedve vele.

Ha Jézus valakit meggyógyított vagy csodát tett, leginkább azt akarta, hogy senki se tudjon róla, mivel az Ő csodái a rászorulók iránti együttérzés és könyörületesség tettei voltak, nem pedig nyilvános tudásfitogtatások és Show-műsorok. Sőt, amikor Jairus leánykáját feltámasztotta a halálból, szigorúan meghagyta, hogy senkinek se mondják tovább (Márk 6,43).

Amikor a keresztre feszítés előtt egy estebéd alkalmával megmosta tanítványainak a lábát, akkor ez azt mutatta be, ami Jézus egész életében úgy volt: Ő minden ember szolgálja volt. Jézus észrevette, hogy tanítványainak a lába beszennyeződött, hamar felkelt, fogta a tálat, és mielőtt bárki más megtette volna, Ő megtette a szükségest. Ez az eljárása jellemző volt mások szolgálatára egész életében.

Jézus odament azokhoz is, akik a társadalom peremére szorultak, és hozzájuk is alkalmazkodott. Noha Ő büntelen volt és tökéletes, sosem érezte azokkal tökéletlenségüket. Nem volt fennhéjázó és arrogáns.

Szerényen, egyszerűen és fesztelenül mozgott tanítványi közt is, úgyhogy ők is kötetlenek lehettek, annyira hogy még meg is intették Őt és tanácsokat osztogattak Neki (Mát. 16,22; Márk 4,38; 9,5).

Jézusnak emberként szüksége volt a tanítványaival való társaságra. A Gecsemáné kertben kérte Pétert, Jakabot és Jánost, hogy imádkozzanak vele, mert lelke nagyon gyötrődött, sőt halálosan szomorú volt (Máté 26,38). Jézus tudatában volt az ember semmisségének és rendkívüli gyengeségének, amit magára vett. Ebben van az Ő élete dicsőségének a titka.

Mivel mi nem vagyunk teljes tehetetlenségünk és semmisségünk tudatában, ezért Isten dicsőségének fénye rajtunk keresztül oly gyengén és elmosódottan tud csak áthatolni. Jézus megmutatta nekünk az utat. Magunkat megalázni annyit jelent, mint emberi voltunk semmisségét és ürességét elismerni.

Azt, aki magát ennyire megalázza, Isten fel fogja magasztalni, és dicsőségében részesíti. Mivel Jézus önmagát megalázta, ezért fel is magasztalta Isten Őt mindenek fölé (Fil. 2,9).

Jézus egész élete szakadatlan megaláztatás volt. Lejött a Mennyből a Földre, és mélyen alázatos életet élt. A legmegalázóbb a golgotai keresztre vivő út volt. De sosem próbálta meg, hogy irányt váltson, és felemelje magát.

Két szellemi beállítottság közt választhatunk: az egyik a Sátántól jön és felkelti bennünk azt a kívánságot, hogy foglaljunk el egy tekintélyes helyet, akár a világban, akár a gyülekezetben. A másik Jézustól származik, aki az embereket az alázat útjára akarja vezetni, ahogy maga járt rajta. Ahogy a búzaszem a földbe hull és elhal, úgy ment Jézus is a megaláztatásba. Minden valódi tanítványának is ez az ismertetőjegye. Jézus alázatának a dicsősége mindenekelőtt halálában látható. Alávetette magát az igaztalan bírósági eljárásnak, magára vette a jogtalanságot, a kicsúfolást, a megaláztatást. Mindent némán tűrt. Nem átkozta ellenségeit. Nem fenyegette őket bosszúval, angyalt sem hívott segítségül. Isten Fiaként minden joga megvolt, de Ő mindezt feladta.

Az emberre az ökölbe szorított kéz a jellemző, hogy kifejezze, joga van ütni, és visszaütni is, ha megtámadják. Jézus azonban készséggel kinyitotta kezeit a Golgotán, hogy átszögezzék. Az Ő kezei mindig nyitva vannak. Ő adott és adott, míg végül a saját életét is odaadta. Ez az igazi alázat. Ez az alázat egyúttal eltökélt átadottságot is jelent: ahogy Isten akarja.

Jézus dicsőségét kisugározni kívánó tanítvány arra van felhívva, hogy a jogtalanságot panasz és neheztelés nélkül vegye magára. A Biblia azt mondja: „Ha pedig kitarotok és jót cselekedtek, és türetek érte a szenvedést, ez kedves Isten előtt. Mert erre hívtatok el (ez elválaszthatatlanul össze van kötve az elhívással), mivel Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva hátra nektek, hogy nyomdokait kövessétek, aki, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta magát az igazságosan ítélő bírónak” 1Pét. 2,20.22-23).

Az alázat nem engedte meg Jézusnak, hogy földi életében ítéljen. Isten egyedül a bírója minden embernek. És minden ember, aki másikat ítél, azt a helyet foglalja el, amelyik egyedül Istent illeti meg. A Földön emberként levő Jézus azt mondta: „Én nem ítélek senkit” (Ján. 8,15). Az Atyának engedett át minden ítéletet. Ebben megint az Ő alázatának dicsőségét látjuk.

Jézus készségesen és alázatosan aláadta magát a halálnak, ami Atyja tervében volt számára. Az emberi eszközökben, akik a keresztre feszítést végrehajtották, fel tudta ismerni az Atya kezét, és kiitta azt a poharat, amit az Atya adott neki (Ján. 18,11). Engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszten való halálig (Fil. 2,8).

Ez a Szentírás igaz Jézusa. Megvetették Őt, és elutasították az emberek. Az akkori világ meg akart szabadulni Tőle, azzal, hogy a keresztre szegezte.

A mai világ sincs másképp. A tanítvány pedig nem különb a mesterénél. Az a kereszténység, amelyik népszerű, és a világ lelkesedik érte, ellentéte az igazi hitnek. Jézus egész élete – születésétől haláláig – igazolja azt a tényt, hogy ami az emberek előtt magasztos, az Isten előtt utálatos (Luk. 16,15).

„Tanuljatok tőlem” – mondta Jézus, mert én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mát. 11,29). Ez az egyetlen alkalom, hogy Jézus felszólítja a tanítványokat, hogy tanuljanak Tőle. És ez a szelídség és alázat: a dicsőségre vivő út.

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com